

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3672/2567

พนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกโจทก์ นาง ศ.โจทก์ร่วม นางสาว ธ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 212, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 เดือน โจทก์และโจทก์ร่วมไม่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกในความผิดฐานนี้เกินกว่าโทษจำคุกที่ศาลชั้นต้นกำหนด ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันทำร้ายร่างกาย จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอไว้ 2 ปี จึงเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำคุกจำเลยทั้งสองโดยโจทก์และโจทก์ร่วมไม่อุทธรณ์ ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 212 แม้จำเลยทั้งสองไม่ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 295, 336, 358 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นางศิริรัตน์ ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายและข้อหาวิงวาททรัพย์ ส่วนข้อหาทำให้เสียทรัพย์โจทก์ร่วมไม่เป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 3,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 358 ประกอบมาตรา 83 จำเลยที่ 1 มีความผิดตามมาตรา 336 วรรคแรก อีกบทหนึ่ง และจำเลยที่ 2 มีความผิดตามมาตรา 357 อีกบทหนึ่ง การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำคุกคนละ 2 เดือน ฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ จำคุกคนละ 2 เดือน ฐานวิงวาททรัพย์ จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน ฐานรับของโจร จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 10 เดือน ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย และยกคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชดเชยค่าสินไหมทดแทน ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ โจทก์ร่วมและจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358 ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานวิงวาททรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรก และยกฟ้องจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 คงลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น
คำอุทธรณ์ยื่นขึ้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาในปัญหา
ข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์ร่วม จำเลยที่ 2 และนายชาญชัย
เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน จำเลยที่ 1 เป็นบุตรจำเลยที่ 2 และผู้เสียหายที่ 2 เป็นสามีโจทก์
ร่วม โจทก์ร่วมและจำเลยที่ 2 มีสาเหตุโกรธเคืองกันเกี่ยวกับเรื่องที่ดินมรดกและมีคดีฟ้องร้องกัน
หลายคดีมาก่อน ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง โจทก์ร่วมและจำเลยที่ 2 ด่าทอและ
ทะเลาะกันเรื่องที่สุนัขของโจทก์ร่วมหลายตัวหลุดออกจากบ้านของโจทก์ร่วม และจำเลยที่ 2 เกรง
ว่าสุนัขของโจทก์ร่วมจะมากัดไก่อของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 จึงโทรศัพท์ตามจำเลยที่ 1 มาয়
ที่เกิดเหตุ ต่อมามีการทำร้ายร่างกายกันระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยทั้งสอง เป็นเหตุให้โจทก์ร่วม
ได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลฟกช้ำที่หน้าผากซ้าย ขนาด 1 x 1 เซนติเมตร บาดแผลฟกช้ำที่ด้านหลัง
ขวา ขนาด 5 x 5 เซนติเมตร แพทย์มีความเห็นว่าใช้เวลารักษาบาดแผลประมาณ 7 วัน ตามผลการ
ตรวจชันสูตรบาดแผลหรือศพของแพทย์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาว่าจำเลยทั้งสองร่วมกัน
กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา จึงยุติและรับฟังว่า
จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดฐานดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ที่
ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 1 ฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 336 วรรคหนึ่ง และฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358 กับที่
ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 ฐานรับของโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
357 ก็ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ด้วยเช่นกัน คดีมีปัญหา
ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตาม
คำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 2 โจทก์ร่วม นางพิมล และนายชลกร เป็นพยาน
เบิกความตรงกันว่า ขณะผู้เสียหายที่ 2 อยู่ที่บริเวณทุ่งนาและกำลังจะเดินมาหาโจทก์ร่วมที่บริเวณ
เตาถ่านของนางพิมล ผู้เสียหายที่ 2 ถูกจำเลยทั้งสองกับนายชาญชัยแย่งโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2
เครื่องไป จากนั้นจำเลยที่ 2 ใช้มีดดาบฟันโทรศัพท์เคลื่อนที่ทั้ง 2 เครื่อง ซึ่งพยานโจทก์ทั้งสองได้
ให้การเช่นนั้นต่อพนักงานสอบสวนตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 2
โจทก์ร่วม นางพิมล และนายชลกรเป็นประจักษ์พยานเบิกความยืนยันตรงกันว่า จำเลยที่ 2 ใช้
มีดดาบฟันโทรศัพท์เคลื่อนที่ทั้ง 2 เครื่อง โดยได้ความจากจำเลยทั้งสองว่า ไม่เคยมีสาเหตุ
โกรธเคืองกับนางพิมลและนายชลกร พยานทั้งสองปากจึงไม่มีส่วนได้เสียในคดีและเป็นพยาน
คนกลาง คำเบิกความจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ โดยเฉพาะนายชลกรเป็นผู้ถ่ายรูปโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2
เครื่อง ที่ได้รับความเสียหายในที่เกิดเหตุ ซึ่งพนักงานสอบสวนเปิดความว่า เมื่อ
โจทก์ร่วมแจ้งความร้องทุกข์ โจทก์ร่วมได้นำภาพถ่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง ที่ได้รับ
ความเสียหายให้พยานไว้เป็นหลักฐาน และยังเบิกความตอบทนายจำเลยทั้งสองถามค้านว่า โจทก์
ร่วมนำซากโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เสียหายมาให้ด้วย แต่พยานได้คืนโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวแก่
โจทก์ร่วมไปเนื่องจากเชื่อว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวปรากฏตามภาพถ่ายที่โจทก์ร่วมได้นำมา
มอบให้ อันแสดงให้เห็นว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ทั้ง 2 เครื่อง ได้รับความเสียหายจริง พยานหลักฐานที่
โจทก์นำสืบจึงมีน้ำหนักมั่นคง ส่วนพยานที่จำเลยที่ 2 นำสืบ คงมีเพียงจำเลยทั้งสองอ้างตนเองเป็น
พยานเบิกความว่า หลังเหตุการณ์สงบ ไม่มีผู้ใดพูดถึงเรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ว่ามี การแตกเสียหาย

ซึ่งเป็นคำกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ใช้อาวุธมีดดาบฟันโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง ได้รับความเสียหายจริงตามฟ้อง แต่เมื่อโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เสียหายเป็นของผู้เสียหายที่ 2 สามีมของโจทก์ร่วมซึ่งเป็นพี่สาวของจำเลยที่ 2 ทั้งโจทก์ร่วมและผู้เสียหายที่ 2 ไม่ได้ติดใจเรียกร้องขอให้จำเลยที่ 2 ชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าว กรณีจึงเห็นสมควรลงโทษจำคุกแต่ให้รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 แต่เพื่อให้ทราบจำเห็นควรลงโทษปรับอีกสถานหนึ่ง ฎีกาโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายว่า มีเหตุสมควรรอการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ร่วมและจำเลยที่ 2 เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันแต่มีสาเหตุโกรธเคืองกันจากปัญหาที่ดินมรดก เหตุคดีนี้เริ่มจากสุนัขของโจทก์ร่วมหลุด และจำเลยที่ 2 เกรงว่าสุนัขจะไปกัดไก่ ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท โจทก์ร่วมได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย พฤติการณ์แห่งคดีจึงไม่ร้ายแรง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยและให้รอการลงโทษจำคุกนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง สำหรับความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 เดือน โจทก์และโจทก์ร่วมไม่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 จึงไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกในความผิดฐานนี้เกินกว่าโทษจำคุกที่ศาลชั้นต้นกำหนด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกทั้งสองฐานร่วมกันทำร้ายร่างกาย จำคุกคนละ 6 เดือน และปรับคนละ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอไว้ 2 ปี จึงเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำคุกจำเลยทั้งสองโดยโจทก์และโจทก์ร่วมไม่อุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 แม้จำเลยทั้งสองไม่ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358 จำคุก 2 เดือน และปรับ 3,000 บาท และลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันทำร้ายร่างกาย จำคุกคนละ 2 เดือน และปรับคนละ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยทั้งสองฟัง หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

วาสนา อัจฉรานวัฒน์ · นพดล คชรินทร์ · อาทิตย์ ออกเวหา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3672/2567>